

Je boek was prachtig. Dat waren de eerste woorden die Finn tegen me zei. Ze schreef ze op mijn Facebookmuur toen ik nog bij mijn moeder woonde. Ik kwam regelmatig in Finns stad om vrienden op te zoeken en literaire evenementen bij te wonen, maar Finn en ik hadden elkaar nog nooit ontmoet. Er ontstond een mailwisseling waarin we boeken en auteurs bespraken die we waardeerden, of juist niet. Ik had plezier in die mailtjes over en weer; ze was grappig en schreef hele verhalen. Het plan rees om bij mijn volgende bezoek samen een kop koffie te gaan drinken. Ik zou die zomer in de stad zijn voor een lezing. Mijn moeder kwam met me mee, we maakten er een minivakantie van.

Van koffiedrinken kwam het die zomer niet, maar wel woonde Finn mijn lezing bij. Ik nam een foto van haar. We hadden elkaar amper een halve minuut gesproken, en achteraf vind ik het raar dat ik ongemerkt een foto nam van iemand die ik niet kende. Het beeld van haar op die dag staat nog altijd op mijn netvlies gebrand. Een arrogante grijns. Slungelige houding. Een mannenjeans die er tegelijk nieuw en gedragen uitzag. Een losvallend,

zacht shirt met lange mouwen. Honkbalpet. Sportschoenen. Ze stond met haar armen over elkaar, haar gewicht op één been. Ze was alleen naar de lezing gekomen. De zon valt op haar gezicht en het gras waarop ze staat is felgroen. Op de foto is mijn moeder half in beeld – ze staat nog geen meter van Finn af, al hebben die twee nooit kennisgemaakt. Ik herinner me niet wie Finn en mij aan elkaar voorstelde, of we überhaupt werden voorgesteld. Ik weet niet meer wat Finn tegen mij zei en ik weet niet meer wat ik tegen haar zei. Wat ik me wel herinner is dat ik haar flirterig bij haar voor- en achternaam aansprak. Voor de lezing had ik wijn gedronken met mijn moeder en in het park bleef ik doordrinken tegen de zenuwen. Na afloop zag ik Finn wegslechteren. Het was perfect weer, ik was dronken en ietwat geïntregeerd. De volgende ochtend mailde ze me om te zeggen dat ze van mijn lezing had genoten, dat ik vaker lezingen moest geven. Waar die foto is gebleven weet ik niet, al heb ik ernaar gezocht. Tegen de tijd dat dit boek uitkomt zal hij drie jaar oud zijn.

Drie maanden nadat ik die foto nam verhuisde ik naar de stad waar Finn woonde, om verschillende redenen die geen van alle met Finn te maken hadden. Ik was toe aan verandering: het werd me een beetje te comfortabel bij mijn moeder thuis. Ook begonnen pijnstillers, waar ik in mijn woonplaats maar al te gemakkelijk aan kon komen, een steeds vanzelfsprekender deel van mijn leven te worden. Ik snoof een paar keer per week opiaten

en haatte mezelf erom. In een nieuwe stad zou ik geen dealers kennen. Bovendien had ik via een wederzijdse vriendin een jongen ontmoet, Isaac, met wie ik een lat-relatie was begonnen. Ik wist dat het niet voor de eeuwigheid was, want we hadden geen gepassioneerde connectie. We waren nogal verschillend. Om maar wat te noemen: hij gebruikte geen opiaten, hij was meer geïnteresseerd in sport dan in boeken. Maar hij was aardig en slim, en ik wilde me met drugsvrije mensen omringen. We hadden het fijn met elkaar, het was een zachtaardige relatie en ik dacht dat die goed voor me zou zijn. Hij zei dat ik wel bij hem kon logeren tot ik iets voor mezelf had gevonden, en ik nam het aanbod aan.

Na de verhuizing zat ik op een zondagochtend, terwijl Isaac naar football keek en we koffie dronken, berichtjes met Finn uit te wisselen op Facebook. Finn zei dat ze ook naar football keek en koffie dronk. *Finn is echt cool, vind je niet?* zei ik tegen Isaac, die haar ook bij die lezing had ontmoet. Hij was het met me eens: *Ik ken haar niet goed, maar ze lijkt me wel cool.*

Ongeveer een maand na dit gesprekje maakten Isaac en ik het uit (door middel van twee weinig dramatische tekstberichten – ik: *Volgens mij kunnen we beter gewoon vrienden zijn*, en hij: *Ja, misschien heb je gelijk*). Een week daarvoor had hij gezegd: *Soms lijkt het, als we seks hebben, alsof je het doodsaaï vindt*. Zo ontstond er ruimte voor Finn, en langzaam maar zeker begon ze mijn leven te vullen.

Ik probeer te bepalen wat je over Finn moet weten voordat we beginnen. Ik weet niet of ik kan zorgen dat jij haar ziet zoals ik haar zag. Als ik je niet onverklaarbaar, onvermijdelijk en onmiddellijk verliefd op haar kan maken, vrees ik dat dit boek niet zo bij je zal aankomen als ik hoop. Nadat ze het oorspronkelijke manuscript had gelezen, stuurde mijn redacteur me een sms'je: *Door de details in de eerste paragrafen begin ik verliefd op Finn te worden.*

Maar nu bedenk ik dat ik het ook juist voor je zou kunnen verpesten door al die details over Finn te geven. Ik zou je kunnen vertellen wat haar favoriete dichtbundel was, hoe ze haar hamburgers graag at of welke woorden ze op haar knokkels had laten tatoeëren. Maar wat ik vertel kan voor jou ook een afknapper zijn. Daarom vertel ik sommige dingen wel en andere niet.